

Arrest

nr. 230 244 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DESWAEF
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DESWAEF en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Nicaraguaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Managua.

Sinds maart 2018 studeerde u marketing aan de Universidad Politécnica de Nicaragua (UPOLI). Vanaf 19 april 2018 raakte u betrokken bij studentenprotesten. Op 20 april werd een medestudent en vriend van u, M.C., vermoord.

Na het zien van een video waarop te zien is hoe hij vermoord werd terwijl hulp werd geboden bij het vervoer van studenten, besloten u en andere medestudenten marketing de studentenbeweging te helpen. U hielp mee met het vervoer van gewonden naar het ziekenhuis en van levensmiddelen en geneesmiddelen naar de kathedraal van Managua of de ingenieursuniversiteit, hetgeen verboden was. U nam deel aan zo veel mogelijk betogingen als u kon. Een andere dag zag u A.C. sterven, een scholier die op het ogenblik dat hij geraakt werd door een kogel, water aan het aanbrengen was aan de manifestanten. U geraakte meer en meer betrokken bij het gewondenvervoer. U moest uw wagen bij uw broer onderbrengen en van wagen veranderen. Omdat u heel uw leven in uw wijk gewoond had wist men dat u student was en studenten hielp. Een aantal mensen uit uw wijk behoorden tot de Consejo de Poder Ciudadano (CPC). Zij viseerden uw wagen. De CPC-leden wisten wie van de wijk tegen de regering was. Op een bepaald ogenblik moest u bij een vriendin, R. I. L., logeren. Wanneer u boodschappen ging doen of u zich op straat begaf in verband met uw werk, verwijderde u alle bewijzen van uw deelname aan de betogingen van uw gsm voor het geval de politie u zou tegenhouden. U moest tevens uw gsm-nummer veranderen. Soms verbleef u bij een vriendin of bij een familielid, soms in uw ouderlijk huis. Toen Rodrigo Espinoza en andere medestudenten aangehouden werden en de beweging '19 april' opgericht werd begon u veiligheidsmaatregelen voor uzelf te nemen. Op een dag brandde het huis van uw burens, dat zich aan de achterkant van jullie huis bevindt, af. Jullie moesten vluchten. Uw nicht in België bood u aan u en uw zoon op te vangen. Op dat ogenblik besliste u naar België te vertrekken. U moest verborgen leven terwijl u uw paspoort en documenten in orde bracht. Verschillende keren moest u zich verplaatsen met een andere wagen opdat men u niet zou vinden. Een zekere W. had u verteld dat u gezocht werd. Zijn tante, die bij de CPC zit, had hem verteld dat u en hij op een door de CPC opgestelde lijst stonden met de namen van de personen die tegen het bewind waren. W. vluchtte naar Costa Rica. Iedereen op die lijst liep het risico gevangengezet of ontvoerd te worden. Een kennis van u, Ma., werd opgepakt terwijl hij straten aan het blokkeren was. Ene M.M. werd gevangengenomen en elders terug vrijgelaten. M.D., een klasgenoot van u, moest vluchten omdat hij gewaarschuwd werd dat hij gevangengenomen zou worden. Infiltranten hielden in het oog wie deelnam aan de manifestaties. Ook ene M.L. werd gevangengenomen zonder arrestatiebevel. E.C., die aan de universiteit studeerde werd eveneens gevangengenomen en beschuldigd van terrorisme.

U verliet Nicaragua op 20 juli 2018. Via Panama en de Dominicaanse Republiek vloog u naar Frankfurt. Op 21 juli 2018 betrad u het Belgisch grondgebied. Op 10 september 2018 bood u zich bij de Belgische asielinstanties aan voor een verzoek om internationale bescherming die op 25 september 2018 geregistreerd werd.

Bij terugkeer naar Nicaragua vreest u gevangengezet of vermoord te worden omwille van uw deelname aan de manifestaties.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een attest van goed gedrag en zeden, een attest van uw burgerlijke stand als alleenstaande, uw sociale zekerheidskaart, het paspoort van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, een inschrijvingsbewijs van de universiteit, uw studentenkaart, uw vliegtickets en een USB-stick met vijf video's en 21 foto's gemaakt tijdens de betogingen waaraan u heeft deelgenomen. U legt tevens kopieën neer van 9 foto's van de betogingen, van een uitnodigingsbrief voor uw bezoek aan België en van een chatgesprek tussen u en Ma..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u na uw aankomst in België zo'n twee anderhalve maanden gewacht heeft om internationale bescherming te verzoeken. Een dergelijke houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De procedure voor internationale bescherming is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

Wat betreft uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Nicaragua vreest gevangengenomen of vermoord te zullen worden door de Nicaraguaanse autoriteiten omdat u gezocht zou worden omwille van uw deelname aan verschillende manifestaties tegen het regime vanaf 19 april 2018 tot juni 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 07.03.2019 p. 13) dienen een aantal bedenkingen gemaakt te worden die verhinderen dat er geloof gehecht kan worden aan uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Zo dient vastgesteld te worden dat u het feit uw bewering dat uw naam op een lijst van anti-regeringsgezinde personen opgesteld door de CPC zou figureren (CGVS, p. 12-13, 15) naliet te vermelden in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS. U verklaarde toen te vrezen gevangengenomen en veroordeeld te worden voor terrorisme. Gevraagd waarom u dat dacht en gevraagd een overzicht te geven van de feiten die leidden tot uw vlucht uit Nicaragua, antwoordde u dat u dit gewoon vreesde omdat u tegen de regering bent en omdat u studeerde aan de UPOLI, waar de protesten begonnen waren (vragenlijst CGVS, d.d. 12.11.2018, vragen 4 en 5). U verklaarde voorts op het ogenblik van uw interview bij de DVZ geen problemen gekend te hebben met de Nicaraguaanse autoriteiten of uw medeburgers (vragenlijst CGVS, vraag 7). Het is weinig plausibel dat indien u werkelijk figureerde op een lijst van de CPC en indien dit, zoals u aangeeft, inhield dat u elk ogenblik opgepakt zou kunnen worden door paramilitairen zonder aanhoudingsbevel (CGVS, p. 15), u dit niet zou vermelden wanneer u gevraagd wordt waarom u denkt dat u gevangengenomen en veroordeeld zou kunnen worden. Uw verklaringen hiervoor, met name dat uw vorig interview een algemeen interview was en dat uw zoon aanwezig was tijdens uw interview bij de DVZ en dat u hem wilde behoeden voor traumatiserende uitspraken (CGVS, p. 19), kunnen niet weerhouden worden. De u gestelde vraag waarom u dacht gevangengenomen en veroordeeld te zullen worden is immers duidelijk en precies. Daarnaast verklaarde u ook dat u vreesde gevangengenomen te zullen worden en dat men uw zoon iets zou aandoen of men hem zou slaan (vragenlijst CGVS, vragen 4 en 5). Dat u trachtte uw zoon niet te traumatiseren door enerzijds niet te vermelden dat uw naam op een lijst staat maar anderzijds wel te specificeren dat u vreesde dat men u zou gevangennemen of uw zoon iets zou aandoen is weinig overtuigend.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over de protesten waaraan u deelgenomen zou hebben. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u op 19 april, elke dag van 22 tot 27 april en op 28 mei 2018 betoogd had tegen de regering (vragenlijst CGVS, vraag 3). Op het CGVS verklaarde u vanaf 19 april deelgenomen te hebben aan zo veel mogelijk betogingen en voor het laatst zo'n drietal weken voor uw vertrek uit Nicaragua d.d. 20 juli 2018 deelgenomen te hebben aan protesten. De enige dataum waarvan u met zekerheid kunt bevestigen dat u heeft deelgenomen aan een betoging is zijn 19 april en 30 mei, Moederdag in Nicaragua (CGVS, p. 14). Het is bevreemdend dat u één van de twee enige data waarvan u met zekerheid kunt stellen dat u aan het betogen was, niet vermeldde in de opsomming van data die u gaf bij de DVZ. Het is eveneens bevreemdend dat u volgens uw verklaringen bij de DVZ voor het laatst betoogde op 28 mei 2018, zo'n zes weken voor uw vertrek uit Nicaragua d.d. 20 juli 2018, terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde tot zo'n drie weken voor uw vertrek uit Nicaragua te zijn gaan betogen (CGVS, p. 16). Bovenstaande vaststellingen nopen tot een ernstig voorbehoud bij uw verklaringen intens betrokken geweest te zijn bij de anti-regeringsprotesten in Nicaragua.

Eveneens dient vastgesteld te worden dat uw **houding** met betrekking tot uw eigen veiligheid en die van uw zoon niet in overeenstemming te brengen is met en niet getuigt van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo zou u rond 28 mei 2018, toen u zich aan het voorbereiden was op uw deelname aan de mars van 30 mei oftewel Moederdag, te horen gekregen hebben dat uw naam figureerde op een lijst van de CPC en dat u elk ogenblik riskeerde gevangengenomen te worden

(CGVS, p. 16). Vanaf dat moment had u erg veel schrik, wiste u compromitterende zaken van uw profielen op sociale media, veranderde u uw gsm-nummer en ging u afwisselend bij familieleden of vrienden slapen in plaats van in uw ouderlijk huis (CGVS, p. 16). Anderzijds zou u echter nog deelgenomen hebben aan de mars op 30 mei en aan enkele protesten in juni, zou u nog een vijf-à zestal keer thuis geslapen hebben en zou u gewacht hebben tot twee weken voor jullie vertrek d.d. 20 juli 2018 om uw zoon niet langer naar school te sturen (CGVS, p. 16). Het is bevreemdend dat u, die op 28 mei gewaarschuwd werd dat u elk moment kon gevangengenomen worden en vervolgens alles in gereedheid bracht voor uw vertrek – u verklaart in dit verband dat u reeds een reisdatum had op het ogenblik dat u uw attest van goed gedrag en zeden aanvroeg en ontving, met name op 7 juni 2018 (CGVS, p. 9; zie stuk 5) en uw paspoort werd uitgegeven op 9 juni 2018 (zie stuk 1) - nog thuis zou zijn gaan slapen, nog zou zijn gaan betogen en uw zoon nog naar school liet gaan, terwijl u vreesde elk moment zonder aanhoudingsbevel door paramilitairen te kunnen worden opgepakt. Bovendien verklaart u dat de CPC en de mensen die voor de regering werkten, wisten dat u uw zoon ophaalde van school (CGVS, p. 15) en haalt u aan dat u in een zeer kleine plaats woonde waar iedereen wist wie voor en tegen de regering was (CGVS, p. 14). Uw verklaring uw zoon twee weken voor uw vertrek uit Nicaragua d.d. 20 juli 2018 van school gehaald te hebben is bovendien frappant in het licht van de 'schoolkalender 2018' uitgegeven door het Nicaraguaans Ministerie van Onderwijs, waaruit blijkt dat de Nicaraguaanse schoolkinderen de eerste twee weken van juli schoolvakantie hadden en 19 juli een feestdag is (zie administratief dossier). Van de twee weken voor uw vertrek waren enkel 16, 17 en 18 juli 2018 schooldagen. Dat u verklaart uw zoon twee weken voor uw vertrek van school gehaald te hebben omdat u vreesde voor jullie persoonlijke veiligheid terwijl het schoolvakantie was, komt de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging allerm minst ten goede. Tevens dient vastgesteld te worden dat het feit dat u allerhande documenten ging aanvragen en afhalen bij de Nicaraguaanse autoriteiten (CGVS, p. 8) evenmin getuigen van en stroken met uw vrees gevangengenomen en veroordeeld te zullen worden door deze autoriteiten. Op 7 juni 2018 ontving u uw attest van goed gedrag en zeden van de nationale politie. U liet dit attest legaliseren door het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 8 juni 2018 (CGVS, p. 8-9; zie stuk 5). Respectievelijk op 8 juni 2018 en op 6 juli 2018 werden uw geboorteakte en de geboorteakte van uw zoon uitgereikt door de Consejo Supremo Electoral. U liet uw en zijn geboorteakte respectievelijk op 8 juni 2018 en op 17 juli 2018 legaliseren door het Ministerie van Buitenlandse Zaken (zie stukken 4 en 14). Uw verklaring voor het feit dat u allerlei officiële documenten ging aanvragen hoewel u vreesde gevangengenomen en veroordeeld te zullen worden door de paramilitairen omdat u tegen de regering bent, met name dat de paramilitairen en de CPC niets te maken hebben met de instanties waar u naartoe ging, zoals bv. de Consejo Supremo Electoral, zijn moeilijk te verenigen met de vaststelling dat u tevens naar de nationale politie ging (CGVS, p. 9) en uw verklaringen dat de CPC en de paramilitairen werken voor de Nicaraguaanse autoriteiten (CGVS, p. 14), dat de Nicaraguaanse politie ook mensen gevangennam zonder arrestatiebevel (CGVS, p. 10, 13), dat infiltranten paramilitairen en de politie verwittigden opdat deze mensen zouden oppakken (CGVS, p. 13) en dat u verklaart dat u vervolgd werd door de politie (CGVS, p. 13). Bovendien kunnen documenten zoals jullie geboorteaktes en de legalisering en uw attest van goed gedrag en zeden bezwaarlijk als onontbeerlijk voor uw vlucht naar het buitenland genoemd worden.

Tot slot dient a.d.h.v. het feit dat u probleemloos allerlei officiële documenten kon aanvragen en afhalen (CGVS, p. 6-10; stukken 1, 2, 4, 5, 14), het feit dat u legaal met uw eigen paspoort probleemloos Nicaragua verlaten heeft, en het feit dat er geen arrestatiebevel bestaat in uw naam (CGVS, p. 18) vastgesteld worden dat u allerm minst in concreto aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk gezocht te worden door de Nicaraguaanse autoriteiten, de paramilitairen of de CPC. Naast uw verklaring dat uw naam op een lijst van de CPC zou figureren, waaraan zoals hierboven uiteengezet wordt geen geloof gehecht kan worden, haalt u geen vervolgingsfeiten of bedreigingen aan. Met betrekking tot uw verklaringen dat personen die niet uw vrienden zijn in augustus 2018 en in januari 2019 bij uw ouderlijk huis aanklopten en vroegen naar u (CGVS, p. 19), dient opgemerkt te worden dat dergelijke verklaringen evenmin volstaan om aan te tonen dat u gezocht wordt door de Nicaraguaanse autoriteiten, de paramilitairen of de CPC. Het kan immers gaan om eender wie die om een verscheidenheid aan redenen naar u zijn komen vragen. Bovendien haalt u geen concrete elementen aan die erop wijzen dat de Nicaraguaanse autoriteiten of de paramilitairen en de CPC op de hoogte zouden zijn van uw deelnames aan studentenprotesten. U stelt dat de Nicaraguaanse autoriteiten zelf u nooit identificeerden tijdens uw deelname aan de protesten maar stelt dat u door infiltranten geïdentificeerd bent geweest tijdens de protesten. U baseert zich hiervoor op het feit dat uw burens zijn moeten gaan vluchten en zij aan iedereen vertelden dat jullie ook moesten vertrekken, en op het feit dat uw naam figureerde op de lijst van de CPC (CGVS, p. 14-15). Zoals reeds besproken, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw naam figureerde op een CPC-lijst.

Het feit dat uw buren gevlucht zijn voor de Nicaraguaanse autoriteiten, volstaat dan weer niet om aan te tonen dat u geïdentificeerd bent geweest door de paramilitairen of de CPC. Bovendien verklaart u zelf alle bewijzen van uw deelnames aan betogingen verwijderd te hebben van uw telefoon en van telefoonnummer veranderd te zijn voor het geval u door de politie zou tegengehouden worden (CGVS, p. 12). Evenmin bezorgde u het CGVS zoals de gevraagd stukken waaruit blijkt dat u uw politieke standpunten deelde op uw sociale media-accounts (CGVS, p. 7, 20).

Hoewel niet in twijfel wordt getrokken dat u aan één of meerdere protestacties in Nicaragua heeft deelgenomen moet worden opgemerkt dat uw deelname aan één of meerdere protestacties niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw deelname aan antiregeringsprotesten verbonden incidenten aangehaald.

Met betrekking tot uw vrees in hoofde van uw zoon, met name dat hij ontvoerd, geslagen of verbrand zou kunnen worden omdat deze zaken iedereen die aan de protestmarsen heeft deelgenomen kunnen overkomen (CGVS, p. 18), dient opgemerkt te worden dat in het licht van bovenstaande vaststellingen dergelijke algemene verklaringen niet volstaan om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in hoofde van uw zoon aannemelijk te maken.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u of uw zoon bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw attest van goed gedrag en zeden, uw attest van uw burgerlijke staat als alleenstaande, uw sociale zekerheidskaart, het paspoort van uw zoon, de geboorteakte van uw zoon, uw inschrijvingsbewijs van de universiteit, uw studentenkaart, uw vliegtickets, uw uitnodigingsbrief voor uw bezoek aan België ondersteunen uw verklaringen omtrent uw identiteit, nationaliteit, levenswandel in Nicaragua en reisweg uit Nicaragua, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld worden. De video's en foto's die u neerlegt, ondersteunen uw verklaringen deelgenomen te hebben aan één of meerdere protestmarsen, hetgeen evenmin in vraag gesteld wordt. Het chatgesprek tussen u en Ma. in augustus 2018 kan niet aantonen dat u Nicaragua verliet omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging. In dat gesprek vertelt u louter aan Ma. dat u Nicaragua verliet omwille van de onveiligheid. De verklaringen van Ma. dat hij gevangengenomen werd omwille van zijn deelname aan een wegblokkade, dat zijn familie heeft moeten betalen voor zijn vrijlating en dat hij vervolgens naar Panamá vluchtte kunnen niet aantonen dat er in uw hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bestaat.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Nicaragua van december 2018**, beschikbaar*

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geïdentificeerd.

Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 juli 2019 een schending aan van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980, artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980, artikel 3 EVRM*”. Verzoekster meent dat verweerder “*hierdoor een manifeste beoordelingsfout*” begaat.

Wat betreft het feit dat verzoekster 2 maanden heeft gewacht om een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen, verduidelijkt verzoekster dat ze “*aanvankelijk naar België was gegaan om er tijdelijk te verblijven*” en dat ze “*wou terugkeren zodra de spanningen in Nicaragua waren afgenomen*”. Verzoekster vervolgt dat ze in juli en augustus heeft ingezien “*dat de spanningen niet afnemen en dat de repressie juist steeds belangrijker wordt, met name voor degenen die hebben deelgenomen aan de demonstraties tegen het regime van de heer ORTEGA*”. Verzoekster stelt dat ze, gezien haar individuele situatie, besloot een verzoek om internationale bescherming in België te indienen en wijst erop dat haar uitleg helemaal plausibel is gelet op de objectieve informatie (stukken 1 bis, 2, 3 en 4).

Waar verzoekster over de lijst opgesteld door de CPC en waarop haar naam stond niet gesproken heeft tijdens haar eerste verhoor bij de DVZ, legt verzoekster uit dat “*haar vorig interview een algemeen interview was en dat haar zoon aanwezig was en zij hem wilde behoeden voor traumatiserende uitspraken*”. Verzoekster legt verder uit dat ze het niet nodig vond om over deze lijst te spreken tijdens haar eerste verhoor aangezien dit verhoor over heel algemene elementen ging en ze wist dat ze een tweede langer verhoor zou hebben dat haar in staat zou stellen om in detail de redenen te beschrijven waarom ze vreest gearresteerd te worden in Nicaragua - wat ze heeft gedaan. Verzoekster stelt dat ze op een zeer algemene vraag ook een algemeen, maar duidelijk, antwoord heeft gegeven. Daarnaast stelt verzoekster dat ze moest uitleggen dat “*er was een risico voor haar zoon in het geval van een terugkeren in Nicaragua omdat het ook een reden was waarom ze vreesde om naar Nicaragua terug te keren maar meer vertellen was het niet nodig aangezien ze een tweede verhoor zou hebben om alles in details te uitleggen zonder de aanwezigheid van haar zoon*”.

Bovendien verwijst verzoekster naar de verklaringen van “*Andres, een ngo-manager die op de vlucht is in Nicaragua*” (stuk 1 bis) en betoogt dat deze de geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot de lijst aanzienlijk vergroten.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast in asielzaken, hierbij verwijzend naar de UNHCR richtlijnen. Zij meent dat haar het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

Wat betreft de inconsistente verklaringen aangaande de protesten waaraan verzoekster heeft deelgenomen, stelt verzoekster dat ze in haar eerste verhoor een reeks van evenementen vernoemde waaraan ze als studente heeft deelgenomen (zie vragenlijst CGVS). Ze vervolgt dat ze in het tweede gehoor de datum van 19 april 2018 heeft vernoemd, maar dat ze de andere data niet genoemd heeft omdat ze niet zeker was en geen data wilde noemen die niet correct zijn. Ze stelt dat ze tijdens het tweede gehoor ook de demonstratie van 30 mei 2018 noemde, maar dat deze een *“mars georganiseerd door de moeders van de slachtoffers van Nicaragua’s gewelddadige onderdrukking”* betrof. Verzoekster stelt dat er geen tegenstrijdigheid in haar verklaringen is. Bovendien wijst ze op de 9 foto’s die haar deelname aan betogingen aantonen. Ze benadrukt dat haar deelname aan verschillende anti-regeringsprotesten wordt erkend door het CGVS in de bestreden beslissing.

Aangaande haar houding stelt verzoekster dat ze niet kon stoppen met protesteren omdat het over haar land en haar leven ging. Ze legt uit dat ze deelnam aan de demonstratie van 30 mei 2018 in de overtuiging dat er een verandering was voor haar toekomst en die van haar zoon, maar dat ze na die dag niet meer aan zoveel demonstraties als voorheen deelnam. Ze stelt dat ze schrik begon te hebben en een serie veiligheidsmaatregelen (ze verwijderde allerlei informatie die ze had op Facebook of andere sociale netwerken; haar telefoonnummer veranderd; regelmatig van huis veranderd; geen foto’s of video’s meer genomen; niets meer op sociale netwerken geplaatst; etc., zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16) nam om te voorkomen dat zij werd gearresteerd. Verzoekster stelt dat ze zich, ondanks haar angst bleef verzetten tegen de regering, *“omdat zij er diep van overtuigd is dat alleen als er een volk verenigd is tegen het regime, het zal vallen”*. Ze stipt aan dat haar houding de houding is van iemand die zich moedig gedraagt.

Waar het CGVS erop wijst dat verzoekster haar kind ging halen op school tijdens de vakantie (volgens de schoolkalender 2018), stelt verzoekster dat de kinderen door de vele protesten te veel schooldagen gemist hadden en dat daarom besloten werd deze gemiste dagen in te halen tijdens de schoolvakantieperiode.

Verzoekster legt uit dat ze geen moeite had om allerhande documenten, waaronder haar paspoort, te verkrijgen. Ze wijst erop dat ze dat deed op een moment dat de regering in paniek was en geen controle had over het land (stuk 1bis). Ze wijst er tevens op dat een groot deel van de bevolking dezelfde procedure uitvoerde en dat de instellingen van het land *“tijdens 2 maanden”* werden verzadigd (stukken 5 en 6). Verzoekster betoogt dat sinds de regering de controle van het land heeft teruggevonden, de situatie totaal veranderd is. Ze stelt dat ze deze documenten vandaag niet meer zou durven vragen en niet langer via de luchthaven in Nicaragua zou durven passeren.

Waar het CGVS aanhaalt dat er geen arrestatiebevel bestaat op naam van verzoekster, betoogt verzoekster dat het feit dat ze gevangengenomen zou kunnen worden heel plausibel is: *“De autoriteiten zoeken inderdaad naar personen die aan de demonstraties hebben deelgenomen en hen zonder bevelschrift arresteren voordat ze naar verschillende gevangenissen worden gebracht (stuk 1bis)”*.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster haar vrees voor vervolging niet *in concreto* heeft aangetoond, benadrukt verzoekster te hebben uitgelegd dat *“als ze terugkeert naar Nicaragua gearresteerd zal worden aangezien haar deelname aan verschillende protesten als studente”*. Ze stelt te hebben aangetoond dat ze een *“student was - verzoekster heeft een inschrijvingsbewijs van de universiteit en haar studentenkaart neergelegd”* en deelnam *“aan diverse protesten tegen de regering - dit element werd erkend door het CGVS”*. Bovendien wijst ze erop te hebben verklaard dat ze *“[o]p een lijst opgesteld door het CPC figureert; haar buurt zich bewust is van haar deelname aan de verschillende participaties”*.

Verzoekster wijst erop dat de regering nog steeds degenen onderdrukt die deelnamen aan demonstraties tegen het regime (stuk 7).

Wat betreft het risico voor haar zoon, stelt verzoekster dat het regime ook de families van demonstranten aanvalt (stuk 3).

Verzoekster stelt dat de door haar neergelegde documenten voldoende zijn om aan te tonen dat zij het profiel heeft van de mensen die worden gearresteerd door de regering – zelfs meer dan één jaar na die protesten (stuk 7).

Verzoekster meent dat ze minstens aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

“Dienvolgens vraagt verzoekster in hoofdorde de hervorming van de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire bescherming dd 28.06.2019 en verstuurd per aangetekende brief op 28.06.2019. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de vernietiging van de aangevochten beslissing en de terugzending van het dossier aan de Commissaris-Generaal voor een herverhoor ten einde bijkomend onderzoek te doen.”

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- 1bis. *“Au Nicaragua, la répression contre les opposants ne faiblit pas », « La Croix », dd. 11.09.2018.*
2. *« Nicaragua : environ 300 morts dans des manifestations », « Marianne », dd. 24.07.2018*
3. *«Nicaragua. Examen de la situation au 8 août 2018», «A l'encontre - La Brèche »,dd. 9.08.2018*
4. *« Nicaragua : l'ANPDH (droits de l'Homme) ferme ses bureaux », « Le Figaro », dd. 6.08.2018*
5. *« 23.000 Nicaragayens fuient vers le Costa Rica », « La Croix », dd. 2.08.2018*
6. *« Passaporte para huir de Nicaragua », « El faro », dd. 26.06.2018*
7. *« Family Denounces Politically Motivated Crime in León, Nicaragua », "Havana Times", dd. 20.07.2019”.*

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster stelt Nicaragua te zijn ontvlucht omdat ze vreest om er gevangengenomen of vermoord te worden door de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van haar deelname aan verschillende manifestaties tegen het regime vanaf 19 april 2018 tot juni 2018 (notities van het persoonlijk onderhoud van 7 maart 2019 (hierna: notities), p. 13).

2.4.2. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster bij aankomst in België verklaarde dat ze vreesde gevangengenomen en veroordeeld te worden voor terrorisme. Ze vervolgde dat ze vreesde terug te keren naar Nicaragua omdat ze tegen de regering was en omdat ze studeerde aan UPOLI, waar de protesten begonnen waren (vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Verder stelde verzoekster dat zij geen problemen had gekend met de Nicaraguaanse autoriteiten of medeburgers (vragenlijst CGVS, vraag 3.7).

2.4.3. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster haar asielrelaas fundamenteel wijzigde en aandikte naarmate de procedure vorderde. Waar verzoekster zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog beperkte tot oppervlakkige en algemene verklaringen, stelde zij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar naam op een lijst van anti-regeringsgezinde personen opgesteld door de CPC zou figureren (notities, p. 12-13, p. 15). De vaststelling dat verzoekster naliet dergelijk essentieel element te vermelden bij de DVZ ondergraaft de waarachtigheid ervan.

2.4.4. Waar verzoekster in haar verzoekschrift uitlegt dat “haar vorig interview een algemeen interview was en dat haar zoon aanwezig was en zij hem wilde behoeden voor traumatiserende uitspraken”, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekster om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoekster om internationale bescherming geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar voorgelezen in het Spaans en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Daarnaast kan niet worden ingezien dat verzoekster trachtte haar zoon, die aanwezig was bij het interview bij de DVZ, niet te traumatiseren door enerzijds niet te vermelden dat haar naam op een lijst staat, doch anderzijds tijdens datzelfde interview wel aan te geven dat zij vreesde dat men haar zou gevangennemen of haar zoon iets zou aandoen (vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Verzoeksters uitleg houdt geen steek en kan haar nalatigheid de lijst te vermelden niet verschonen.

2.4.5. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de verklaringen van “*Andres, een ngo-manager die op de vlucht is in Nicaragua*” en betoogt dat deze de geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot de lijst aanzienlijk vergroten. Verzoekster wordt nergens vermeld in dit artikel. De verwijzing naar een artikel dat bericht over de algemene situatie in Nicaragua, kan verzoeksters persoonlijke vrees voor vervolging niet aantonen.

2.4.6. Daarnaast legt verzoekster inconsistente verklaringen af over de protesten waaraan zij zou deelgenomen hebben. Zo gaf verzoekster aanvankelijk aan dat zij op 19 april, elke dag van 22 tot 27 april en op 28 mei 2018 betoogd had tegen de regering (vragenlijst CGVS, vraag 3.3). Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dan weer vanaf 19 april deelgenomen te hebben aan zo veel mogelijk betogingen en voor het laatst ongeveer een drietal weken voor haar vertrek uit Nicaragua op 20 juli 2018 – zijnde eind juni – deelgenomen te hebben aan protesten (notities, p. 14). De enige data waarvan verzoekster met zekerheid kan stellen dat zij heeft deelgenomen aan een betoging zijn 19 april en 30 mei, Moederdag in Nicaragua (notities, p. 14). Dat verzoekster één van de twee enige data waarvan zij met zekerheid kan stellen dat zij aan het betogen was, niet vermeldde in de opsomming van data die zij gaf bij de DVZ, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar deelname. Uit de vaststelling dat verzoekster volgens haar verklaringen bij de DVZ voor het laatst betoogde op 28 mei 2018 – ongeveer zes weken voor haar vertrek uit Nicaragua – terwijl ze tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf tot drie weken voor haar vertrek uit Nicaragua te zijn gaan betogen (notities, p. 14, p. 16) kan bijkomend afgeleid worden dat verzoeksters verklaringen niet op werkelijke ervaringen berusten. In haar verzoekschrift legt verzoekster uit dat ze in haar eerste verhoor een reeks van evenementen vernoemde waaraan ze als student heeft deelgenomen, dat ze in het tweede gehoor de datum van 19 april 2018 heeft vernoemd, maar dat ze de andere data niet genoemd heeft omdat ze niet zeker was en geen data wilde noemen die niet correct zijn, en dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud ook de betoging van 30 mei 2018 noemde, maar dat deze een “*mars georganiseerd door de moeders van de slachtoffers van Nicaragua’s gewelddadige onderdrukking*” betrof. Dergelijke *post-factum* nuancerings kunnen de vastgestelde inconsistenties in verzoeksters verklaringen niet verschonen. Immers is redelijk te verwachten dat verzoekster op coherente wijze zou kunnen uiteenzetten wanneer ze betoogd heeft, temeer nu haar deelnames aan deze betogingen de reden van haar vlucht uitmaken. Dat verzoekster initieel stelt dat zij zes weken voor haar vertrek het laatste betoogde, om vervolgens aan te geven dat zij tot drie weken voor haar vertrek bleef betogen – terwijl ze zich angstig voelde en maatregelen nam tijdens deze periode om low profile te blijven – is niet ernstig en ondergraaft geheel haar deelname aan betogingen na 28 mei 2018.

Verzoeksters incoherente en wijzigende verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van haar voorgehouden intense betrokkenheid bij de anti-regeringsprotesten in Nicaragua.

2.4.7. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift nog op de 9 foto's die haar deelname aan betogingen aantonen. De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat verzoekster zou hebben deelgenomen aan (een) anti-regeringsprotest(en), zoals zovele Nicaraguanen. Evenwel wordt geen geloof gehecht aan de intensiteit van haar betrokkenheid, laat staan aan enige rol bij deze protesten, noch aan de bewering dat ze omwille van haar deelnames zou worden geveiseerd door de Nicaraguaanse autoriteiten.

2.4.8. Ook verzoeksters interne coherentie van haar relaas loopt mank. Zo kan niet worden ingezien dat verzoekster, die op 28 mei gewaarschuwd werd dat haar naam op een lijst van de CPC figureerde en dat zij elk moment kon gevangengenomen worden en vervolgens alles in gereedheid bracht voor haar vertrek, nog thuis zou zijn gaan slapen, en nog minder dat ze ging betogen en zelfs haar zoon nog naar school liet gaan waar zij kon opgepakt worden (notities, p. 16). Dit klemt te meer nu verzoekster aangaf dat zij in *“een zeer kleine plaats”* woonde waar iedereen wist wie voor en wie tegen de regering is (notities, p. 14) en verklaarde dat de CPC en de mensen die voor de regering werkten, wisten dat verzoekster haar zoon ophaalde van school (notities, p. 15).

2.4.9. Verzoekster verduidelijkt in haar verzoekschrift dat ze zich, ondanks haar angst bleef verzetten tegen de regering, *“omdat zij er diep van overtuigd is dat alleen als er een volk verenigd is tegen het regime, het zal vallen”*, en stipt aan dat haar houding de houding is van iemand die zich moedig gedraagt. Verzoekster huidige verklaringen kunnen niet overtuigen en zijn geheel strijdig met haar houding in Nicaragua waar ze verklaarde dat zij een reeks maatregelen nam – zoals het verwijderen van haar accounts op sociale media, de wijziging van haar telefoonnummer, etc. om - naar haar beweringen - onbekend te blijven. Haar bewering in het verzoekschrift een plotse uitgesproken politieke mening te willen verkondigen, lijkt geheel ingegeven om haar huidige verzoek om internationale bescherming kracht bij te zetten.

2.4.10. Dat verzoeksters beweringen geen hout snijden blijkt ook uit haar verklaring dat zij haar zoon twee weken voor haar vertrek uit Nicaragua op 20 juli 2018 van school gehaald te hebben, nu dit niet overeenkomt met de 'schoolkalender 2018' uitgegeven door het Nicaraguaans Ministerie van Onderwijs. Volgens deze informatie blijkt dat de Nicaraguaanse schoolkinderen de eerste twee weken van juli schoolvakantie hadden en 19 juli een feestdag is (*“Schoolkalender 2018”*). Aldus, van de twee weken voor verzoeksters vertrek waren enkel 16, 17 en 18 juli 2018 schooldagen. Verzoekster had dit geweten indien ze toen handelde zoals verklaard op het CGVS. Haar stelling in het verzoekschrift dat de kinderen door de vele protesten te veel schooldagen gemist hadden en dat daarom besloten werd deze gemiste dagen in te halen tijdens de schoolvakantieperiode, betreft een louter blote bewering die zij met geen enkel objectief element aantoont. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster aanhoudend verklaringen wijzigt en aanpast aan de vragen en opgeworpen tegenstrijdigheden. Verzoeksters relaas komt aldus verzonnen voor.

2.4.11. Ook de vaststelling dat verzoekster allerlei documenten ging aanvragen en afhalen bij de Nicaraguaanse autoriteiten (notities, p. 7-8) – in de periode waar zij beweerdelijk vreesde op elk moment te worden gevangengenomen door de autoriteiten – ondergraaft deze beweerde vrees voor vervolging. Zo ontving verzoekster op 7 juni 2018 haar attest van goed gedrag en zeden van de nationale politie, liet ze dit attest legaliseren door het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 8 juni 2018 (notities, p. 8-9; zie attest in administratief dossier), werden haar geboorteakte en de geboorteakte van haar zoon op respectievelijk 8 juni 2018 en 6 juli 2018 uitgereikt door de Consejo Supremo Electoral en liet ze deze geboorteakten respectievelijk op 8 juni 2018 en op 17 juli 2018 legaliseren door het Ministerie van Buitenlandse Zaken (zie geboorteakten in administratief dossier). Verzoeksters uitleg dat zij - ondanks haar vrees te worden gevangengenomen en veroordeeld door de paramilitairen - allerlei officiële documenten ging aanvragen, met name dat de paramilitairen en de CPC niets te maken hebben met de instanties waar verzoekster naartoe ging, is onverzoenbaar met de vaststelling dat verzoekster tevens naar de nationale politie ging (notities, p. 9) en valt niet te rijmen met haar verklaringen dat de CPC en de paramilitairen werken voor de Nicaraguaanse autoriteiten (notities, p. 14), dat de Nicaraguaanse politie ook mensen gevangennam zonder arrestatiebevel (notities, p. 10, p. 13), dat infiltranten paramilitairen en de politie verwittigden opdat deze mensen zouden oppakken (notities, p. 13) en dat verzoekster verklaarde dat ze vervolgd werd door de politie (notities, p. 13).

Bovendien kunnen documenten zoals de geboorteaktes, en de legalisering van de verzoeksters gelegaliseerd attest van goed gedrag en zeden bezwaarlijk als onontbeerlijk voor haar vlucht naar het buitenland gezien worden. De vaststelling dat verzoekster dergelijke documenten heeft aangevraagd en bovendien heeft laten legaliseren wijst eerder op een uitgestippelde migratie, dan op een plotse en onvoorziene vlucht. Dit blijkt tevens uit verklaringen als *“Ik had al een reisdatum, ik dacht dat het belangrijk zou kunnen zijn, bv. als ik een job zou moeten vinden, want in Nicaragua bij een sollicitatie is het altijd één van de vereisten dat je een blanco strafregister hebt.”* (notities, p. 9).

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat ze geen moeite had om allerhande documenten, waaronder haar paspoort, te verkrijgen, dat ze dat deed op een moment dat de regering in paniek was en geen controle had over het land (La Croix *“Au Nicaragua, la répression contre les opposants ne faiblit pas”* van 11 september 2018) en dat een groot deel van de bevolking dezelfde procedure uitvoerde en dat de instellingen van het land *“tijdens 2 maanden”* werden verzadigd (La Croix *“23.000 Nicaraguayens fuient vers le Costa Rica”* van 2 augustus 2018; El Faro *“Passaporte para huir de Nicaragua”* van 26 juni 2018). De Raad kan echter niet inzien dat verzoekster, zelfs indien de instellingen verzadigd waren en de regering minder controle had over het land, het (onnodig) risico zou nemen om de door haar neergelegde documenten aan te vragen én te laten legaliseren, temeer niet al deze documenten noodzakelijk waren voor haar vlucht.

2.4.12. In dit verband kan tevens worden opgemerkt dat verzoekster pas op 10 september 2018 een verzoek om internationale bescherming deed, nadat zij reeds op 21 juli 2018 in België was aangekomen en er anderhalve maand verbleven had. Ook hierin handelde verzoekster niet als een persoon die dringend internationale bescherming nodig acht. Verzoekster verklaart dit ook zelf in het verzoekschrift, met name dat ze *“aanvankelijk naar België was gegaan om er tijdelijk te verblijven”* en dat ze *“wou terugkeren zodra de spanningen in Nicaragua waren afgenomen”*. Dat verzoekster documenten als een geboorteakte en attest van goede zeden heeft aangevraagd en bovendien heeft laten legaliseren is immers een indicatie dat ze plande om naar het buitenland te migreren (en er te werken) en geen tijdelijk verblijf beoogde.

2.4.13. De vaststellingen dat verzoekster probleemloos officiële documenten kon aanvragen en afhalen (notities, p. 7-9), dat ze zonder enige problemen legaal met haar eigen paspoort Nicaragua verlaten heeft (notities, p. 11) en dat er geen arrestatiebevel bestaat op verzoeksters naam (notities, p. 18), kunnen slechts bevestigen dat verzoekster niet gezocht en geïdентificeerd wordt door de Nicaraguaanse autoriteiten, de paramilitairen of de CPC. In tegendeel, verzoekster werd door de autoriteiten ondersteund in haar reis naar het buitenland. Naast haar verklaring dat haar naam op een lijst van de CPC zou figureren, waaraan geen geloof gehecht wordt (zie *supra*), haalde verzoekster geen vervolgingsfeiten of bedreigingen aan. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij persoonlijk wordt geïdентificeerd door de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van haar deelname aan antiregeringsprotesten.

2.4.14. Daarnaast voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat het feit dat ze gevangengenomen zou kunnen worden zonder arrestatiebevel heel plausibel is: *“De autoriteiten zoeken inderdaad naar personen die aan de demonstraties hebben deelgenomen en hen zonder bevelschrift arresteren voordat ze naar verschillende gevangenissen worden gebracht (stuk 1bis).”* De Raad herneemt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze persoonlijk geïdентificeerd werd door de Nicaraguaanse autoriteiten. De verwijzing naar een persartikel dat de algemene situatie in Nicaragua beschrijft kan verzoeksters persoonlijke vrees voor vervolging niet aantonen.

2.4.15. Waar verzoekster nog stelde dat personen die geen vrienden van haar zijn in augustus 2018 en in januari 2019 aan haar ouderlijk huis aanklopten en naar haar vroegen (notities, p. 19), dient opgemerkt dat dergelijke vage en louter hypothetische verklaringen uiteraard niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster gezocht wordt door de Nicaraguaanse autoriteiten, de paramilitairen of de CPC.

2.4.16. Bovendien haalt verzoekster geen concrete elementen aan die erop wijzen dat de Nicaraguaanse autoriteiten of de paramilitairen en de CPC op de hoogte zouden zijn van haar deelnames aan (studenten)protesten. Verzoekster gaf aan dat de Nicaraguaanse autoriteiten haar nooit zelf identificeerden tijdens haar deelname aan de protesten, maar dat zij door infiltranten geïdентificeerd werd (notities, p. 14-15). Verzoekster steunt hiervoor op het feit dat haar burens gevlucht zijn en aan iedereen vertelden dat ze ook moesten vertrekken, en omdat verzoeksters naam figureerde op de lijst van de CPC (notities, p. 14-15). De Raad herneemt dat geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters verklaringen over haar naam op een CPC-lijst.

Ook haar bewering dat haar burens voor de Nicaraguaanse autoriteiten gevlucht kunnen niet aantonen dat verzoekster geïdentificeerd werd door de paramilitairen of de CPC. In zoverre verzoekster deelgenomen heeft aan een betoging verklaarde verzoekster zelf alle bewijzen van haar deelnames aan betogingen verwijderd te hebben van haar telefoon en van telefoonnummer veranderd te zijn voor het geval zij door de politie zou tegengehouden worden (notities, p. 12). Daarnaast legde verzoekster, ondanks de vraag van de *protection officer*, geen documenten neer waaruit kan blijken dat zij haar politieke standpunten deelde op haar sociale media-accounts (notities, p. 7, p. 20).

2.4.17. Wat betreft verzoeksters vrees in hoofde van haar zoon, met name dat hij ontvoerd, geslagen of verbrand zou kunnen worden omdat deze zaken iedereen die aan de protestmarsen heeft deelgenomen kunnen overkomen (*“U haalde in het vorige gesprek met de DVZ aan dat u vreest dat de Nicaraguaanse autoriteiten uw zoon iets zouden aandoen. Wat vreest u dat ze uw zoon zouden aandoen?”*, *“Net zoals mij kunnen ze ons ontvoeren, slaan, ze kunnen ons ook verbranden, want dat is hoe ze werken, doet er niet toe of er ouderen of kinderen binnen zitten, of ze een kind zouden kunnen slaan of kunnen ontvoeren.”*, *“Waarom denkt u dat die zaken uw zoon precies zouden kunnen overkomen?”*, *“Omdat het aan iedereen kan overkomen die in de marsen heeft meegelopen. Niet alleen ik. Als je meedeed aan een mars word je geclassificeerd als misdadigers of terroristen, kunnen ze je aanhouden, doen ze je wat aan, het doet er niet of je jong oud of een kind bent, iedereen die meedeed aan manifestaties, iedereen die op andere manier durft denken is kwetsbaar, dat is hoe ze werken, het is niet alleen ik die dat zegt trouwens, het verschijnt voldoende in internationale pers, ik heb zelf gevallen gekend zoals het geval van de Sentenos waar kinderen in het huis aanwezig waren.”*, notities, p. 18), dient opgemerkt te worden dat in het licht van bovenstaande vaststellingen en de ongeloofwaardigheid van verzoeksters persoonlijke vrees voor vervolging dergelijke algemene verklaringen niet volstaan om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeksters zoon aannemelijk te maken. De Raad merkt nog op dat verzoekster evenmin aantoont dat kinderen van personen die niet politiek actief zijn of enkel met een of andere betoging meeliepen op een dergelijke wijze worden behandeld. Dit kan niet blijken uit de toegevoegde objectieve informatie, noch in de documenten die verzoekster aanbrengt.

2.4.18. De Raad wijst er nog op dat de beoordeling van de situatie in Nicaragua steunt op de COI Focus *“Nicaragua”* van december 2018, en de door verzoekster neergelegde rapporten en artikelen. De Raad stelt vast dat bij de redactie van voormelde COI een veelheid aan bronnen werd geraadpleegd. Zo werd deze opgesteld op basis van onder meer uitspraken van het Inter-Amerikaans Hof voor de Rechten van de Mens en van de Inter-Amerikaanse Commissie, rapporten van de Verenigde Naties zoals UNHCR, UN High Commission for Human Rights, krantenartikelen, publicaties van onderzoekscentra en niet-gouvernementele organisaties, Amnesty International en Human Rights Watch, het Centro Nicaragüense de Derechos Humanos.

2.4.19. Uit voormelde COI Focus *“Nicaragua”* van december 2018 blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Als reactie op het beleid van de regering hebben onder meer studenten en gepensioneerden vanaf 18 april 2018 vreedzaam betoogd in Managua en Leon.

2.4.20. De gewelddadige onderdrukking van deze protesten door pro-regeringsgroepen die gekend staan als *“shock forces”* of *“mobs”* wakkerden verdere protesten aan in de hoofdstad en andere steden van Nicaragua. Ook deze betogingen werden gewelddadig neergeslagen door de politie en pro-regeringsgroepen, die gebruik maakten van vuurwapens, traangas, rubberen kogels en snipers (COI Focus, p. 7). Verder blijkt dat de toestand in Nicaragua in drie fasen evolueerde, waarbij de eerste fase werd gekenmerkt door staatsrepressie over het hele land tijdens betogingen en protesten (inclusief op barricades en wegversperringen). In de tweede fase (half juni tot half juli 2018) werden deze wegversperringen en barricades met geweld door gewapende autoriteiten en pro-regeringsgroepen verwijderd. In de derde fase, die volgde op de onderdrukking van de betogingen, werden betogers of personen die als tegenstanders van de regering worden beschouwd, gecriminaliseerd en vervolgd (COI Focus, p. 9-11). De IACHR (Inter American Commission for Human Rights) heeft een vierde fase van het conflict geïdentificeerd als de *“politiestaat”*. Volgens de uitvoerend secretaris van de IACHR gebeurt dit wanneer zonder juridische grond alle regels en elementaire mensenrechten worden beperkt en wanneer de wijze waarop in Nicaragua gehandeld wordt niet steunt op decreten of regelgeving uitgevaardigd door de veiligheidsinstanties of via de nationale politie en dit handelen buiten elke vorm van gerechtelijke controle blijft.

Verder blijkt uit de COI Focus dat indien de repressie in sterke mate is uitgegroeid, vooral personen met een specifiek profiel in de aandacht komen van de autoriteiten.

Dit betreffen vooral personen die door hun handelingen bekend raken, zoals jongeren en studenten die deelnemen aan de protesten; leraren die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsdemonstraties of die hun oppositie tegen de regering uiten; gezondheidswerkers die medische zorg bieden aan betogers; voormalig militair personeel, die weigeren toe te treden tot paramilitaire groeperingen; mensenrechtenverdedigers; journalisten die over de protesten berichten; leden van de Katholieke kerk die bemiddelen in het conflict; boeren die hun oppositie tegen de regering uiten; vrouwen, in hun rol als moeder van betogers en mensenrechtenverdedigers; tegenstanders van het regime van Ortega (COI Focus, p. 14-28). Verzoekster heeft geen dergelijk bekend profiel.

2.4.21. De Raad ontkent geenszins de problematische toestand in Nicaragua en de daar heersende repressie. Verzoekster verwijst dienaangaande terecht naar algemene landenrapporten en artikelen maar gaat eraan voorbij dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen doch dat zij dient aan te tonen in haar land van herkomst werkelijk te worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.4.22. De door verzoekster voorgelegde documenten en algemene rapporten – La Croix “*Au Nicaragua, la répression contre les opposants ne faiblit pas*” van 11 september 2018; Marianne “*Nicaragua : environ 300 morts dans des manifestations*” van 24 juli 2018; A l'encontre - La Brèche “*Nicaragua. Examen de la situation au 8 août 2018*” van 9 augustus 2018; Le Figaro “*Nicaragua : l'ANPDH (droits de l'Homme) ferme ses bureaux*” van 6 augustus 2018; La Croix “*23.000 Nicaraguayens fuient vers le Costa Rica*” van 2 augustus 2018; El Faro “*Passaporte para huir de Nicaragua*” van 26 juni 2018; Havana Times “*Family Denounces Politically Motivated Crime in Leon, Nicaragua*” van 20 juli 2019 – kunnen bovenvermelde vaststellingen niet wijzigen, noch toont het aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Integendeel, deze informatie ligt in de lijn van en bevestigt voorgaande motivering.

2.4.23. De Raad merkt nog op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe gelet op voorgaande in gebreke.

2.4.24. Verzoeksters paspoort, identiteitskaart, geboorteakte, attest van goed gedrag en zeden, attest van uw burgerlijke staat als alleenstaande, sociale zekerheidskaart, het paspoort van haar zoon, de geboorteakte van haar zoon, verzoeksters inschrijvingsbewijs van de universiteit, studentenkaart, vliegtickets en uitnodigingsbrief voor haar bezoek aan België staven verzoeksters verklaringen omtrent haar identiteit, nationaliteit, gezinssituatie, levenswandel en reisweg, wat niet wordt betwist. De video's en foto's die verzoekster neerlegt, ondersteunen haar verklaringen deelgenomen te hebben aan één of meerdere protestmarsen, hetgeen evenmin in vraag gesteld wordt. Het chatgesprek tussen verzoekster en Ma. in augustus 2018 kan niet aantonen dat verzoekster Nicaragua verliet omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging, nu verzoekster louter aan Ma. vertelt dat zij Nicaragua verliet omwille van de onveiligheid. De verklaringen van Ma. dat hij gevangengenomen werd omwille van zijn deelname aan een wegblokkade, dat zijn familie heeft moeten betalen voor zijn vrijlating en dat hij vervolgens naar Panama vluchtte, kunnen niet aantonen dat er in hoofde van verzoekster een persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bestaat.

2.4.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Gelet op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst aan te tonen een “*reëel risico*” te lopen. Het risico op ernstige schade moet echt en specifiek zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch zoals gesteld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (HvJ van 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32). Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M'Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

2.5.2. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112). In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy” ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in “F.G. v. Sweden” ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (“§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see “Salah Sheekh” v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; “Chahal v. the United Kingdom”, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and “Hilal v. the United Kingdom”, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM van 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM van 28 februari 2008, 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM van 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM van 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

2.5.3. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.4. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Nicaraguaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.5.5. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Nicaragua geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Nicaragua beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.6. De Raad meent dat indien in Nicaragua geen gewapend conflict kan worden vastgesteld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, de hoge graad van geweld tot grote voorzichtigheid noopt. Uit voormelde COI Focus “*Nicaragua*” van december 2018 blijkt duidelijk dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt.

2.6. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK